

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci **žalobce: Asociace českého pokeru**, se sídlem Roháčova 188/37, 130 00 Praha 3 - Žižkov, IČ: 22821198, **zastoupen Mgr. Petrem Kútou, advokátem**, se sídlem Hellichova 458/1, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, poštovní příhrádka 351, 602 00 Brno, IČ: 72080043, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2013, č. j. 9593/13/5000-26000-711065,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **j e p o v i n e n** nahradit žalovanému náklady řízení ve výši **943,73 Kč** ve lhůtě **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 3. 2013, č. j. 9593/13/5000-26000-711065, žalovaný potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích (dále jen „finanční úřad“ nebo též „FÚ“ či „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 12. 2012, č. j. 387211/12/248550601227, kterým byla žalobci uložena podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných

podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), pokuta ve výši 20.000 Kč za porušení § 4 odst. 1 zákona o loteriích při provozování loterie nebo jiné podobné hry definované v ust. § 1 odst. 2 ve spojení s ust. § 2 písm. m) zákona o loteriích, konkrétně při provozování turnajové nebo hotovostní sázkové hry provozované za pomoci karet, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 12. 6. 2012 v herně „Pivnice Tennesi Budvarka“ na adrese J. M. Marků 45, Lanškroun, bez platného povolení Ministerstva financí provozoval za pomoci karet hru označenou jako Texas Hold'em, Buy-in 200 + 1Rebuy200 + 1Add – Ons200“, a dále povinnost podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč. Ke změně rozhodnutí FÚ ze strany žalovaného došlo pouze v části týkající se bankovního spojení pro účely úhrady uložené pokuty a náhrady nákladů řízení.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí finančního úřadu a náhrady nákladů soudního řízení s odůvodněním, že byl v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí podstatně zkrácen na svých právech, žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Takto obecně vymezené žalobní body žalobce následně konkretizoval na stranách 8 až 14 žaloby:

Podstata žalobcovy argumentace spočívá v tom, že hra Poker Texas Hold'em není hrou podléhající režimu zákona o loteriích, neboť nesplňuje základní definici vymezenou v ust. § 1 odst. 2 tohoto zákona, tedy že „o výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách“, a z tohoto důvodu k jejímu provozování není třeba povolení vydaného Ministerstvem financí ČR. Nové znění písm. i) a m) ust. § 2 zákona o loteriích, účinné od 1. 1. 2012, na této skutečnosti nic nezměnilo, neboť v těchto ustanoveních, ani v důvodové zprávě k novele, ani ve stanovisku Ministerstva financí ČR ze dne 31. 1. 2012, jímž žalovaný argumentuje, se o hře poker nehovoří. Výčet v ust. § 2 zákona o loteriích je pouze demonstrativní a nelze dovodit, že hra poker spadá mezi hry tímto ustanovením upravené.

Společenskou škodlivost pokeru žalovaný toliko presumoval, aniž by tuto jakkoliv doložil.

Žalovaný se v podstatě nezabýval obsáhlou argumentací žalobce a jím předloženými listinami, které se zaobírají podílem náhody na výsledku ve hře poker, a vystačil si s tvrzením, že různé druhy pokeru jsou „všeobecně považovány jako hazardní hry“ a že prvek náhody je ve hře poker obsažen „nikoliv v zanedbatelné míře“. Přístup žalovaného byl ryze formalistický, žalovaný zcela opomenul, že zákon o loteriích vyžaduje rozhodující podíl náhody na výsledku hry. Formalistický výklad dovolávající se textu zákona proti jeho skutečnému smyslu je nepřipustný (viz judikatura Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“, např. rozsudky č. j. As 84/2006-62 a č. j. 9 As 81/2007-134, či nálezy Ústavního soudu – dále jen „ÚS“, např. sp. zn. I. ÚS 625/03). Smyslem zákona o loteriích přitom je regulovat hry založené na náhodě, resp. vyloučit z regulace hry založené na dovednosti, tedy jinak řečeno, zákonu o loteriích podléhají pouze hry, u nichž náhoda či předem neznámá okolnost či událost rozhoduje o výhře či prohře. Pojem „náhoda“ je objektivní kategorií z oblasti přírodních věd, žalovaný tak neměl žádné meze pro správní uvážení při jeho výkladu, naopak musel vycházet z definice uplatňované v oborech přírodních věd. Hra poker není hrou založenou na náhodě. Má jasná pravidla a je významně ovlivňována strategickými, psychologickými a jinými zkušenostmi a znalostmi hráčů. Otázka, zda poker je či není hrou založenou na náhodě, je otázkou skutkovou a k jejímu zodpovězení byl žalovaný povinen provést nezbytné dokazování. Pokud tak neučinil a pouze formálně aplikoval zákon o

loteriích, dopustil se porušení zásady materiální pravdy a též zásady „v pochybnostech ve prospěch“.

Tvrzení žalovaného o tom, že nemohl brát v potaz žalobcem předložené důkazní prostředky, neboť pro něj nejsou závazné, je nesprávné. Žalovaný je povinen provést všechny důkazní prostředky vhodné ke zjištění skutkového stavu. Žalovaný se však k žalobcem předloženým důkazním prostředkům vůbec nevyjádřil, nezdůvodnil, proč neakceptuje argumenty uvedené v odborných pracích. Fakt, že důkazní prostředky částečně pocházejí ze zahraničí, je přitom nerozhodný, neboť jejich prostřednictvím měla být řešena odborná otázka – podíl náhody na výsledku hry poker, tedy skutková stránka věci, nikoliv právní. Každá hra v sobě obsahuje prvek náhody, pokud však tento prvek nemá rozhodující vliv na výsledek hry, nemůže být hra zařazena pod definici loterního zákona. V pokeru se prvek náhody vyskytuje, zejména při rozdávání karet, ovšem náhoda o výhře a prohře v žádném případě nerozhoduje, neboť rozhodující podíl mají taktické, psychologické, matematické a jiné dovednosti. Větší dovednost znamená větší pravděpodobnost výhry.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 19. 7. 2013, kterým ji navrhl zamítnout jako nedůvodnou. Odkázal zejména na napadené rozhodnutí a spisový materiál a dále pak k žalobním tvrzením uvedl:

Obecná definice loterie a jiné podobné hry je zakotvena v § 1 odst. 2 zákona o loteriích. V § 2 pak následuje demonstrativní výčet her, které je třeba za loterii či jinou podobnou hru považovat. Novelou provedenou zákonem č. 300/2011 Sb., účinnou od 1. 1. 2012, byl tento výčet rozšířen, a to mimo jiné o písm. m), kdy právě pod toto písmeno patří pokerový turnaj pořádaný dne 12. 6. 2012 žalobcem. Snaha zákonodárce o podřazení pokerových turnajů pod zákon o loteriích je zřejmá i z důvodové zprávy k zákonu č. 300/2011 Sb. Pokud žalobce provozoval pokerový turnaj bez povolení Ministerstva financí, dopustil se správního deliktu a žalovaný byl povinen tento delikt projednat a rozhodnout o něm. Správní uvážení žalovaného se pak nemohlo uplatnit v otázce, zda delikt stíhat či nikoliv, ale pouze ve vztahu k výši uložené pokuty.

Pokud se týká společenské škodlivosti, žalovaný ji zmínil v souvislosti s úmyslem zákonodárce regulovat turnaje, u nichž je naplněn znak provozovatele, tedy osoby mající v úmyslu provozovat pokerové turnaje. Existence provozovatele a určitého stupně společenské nebezpečnosti vylučuje, aby byly sankcionovány např. rodiny hrající karetní turnaj doma.

O přítomnosti náhody ve hře poker a tedy o jejím podřazení pod ust. § 1 odst. 2 a § 2 písm. m) zákona o loteriích neměl žalovaný pochybnost, proto jakékoliv další dokazování bylo nadbytečné. Důkazními prostředky předloženými žalobcem se zabýval jak FÚ, tak žalovaný, nicméně s ohledem na jasné znění zákona byly tyto vyhodnoceny jako irelevantní. Napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky na odůvodnění kladené § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 označené žalobcem nebylo pro žalovaného a FÚ závazné, neboť se jednalo o individuální správní akt a jiné finanční úřady postupovaly stejně jako nyní žalovaný.

V replice ze dne 19. 8. 2013 žalobce setrval na názoru vyjádřeném v žalobě, přičemž zdůraznil, že historický a teleologický výklady, k nimž se žalovaný uchyluje, jsou pouze druhotné v poměru k hlavní metodě výkladu, metodě jazykové. Z jazykového výkladu zákona o loteriích je jednoznačné, že tento neupravuje hru poker a výslovně se nevztahuje na hry, u nichž o výsledku nerozhoduje náhoda. Výklady další tak není třeba vůbec použít, neboť výklad gramatický (jazykový) je zcela jasný.

Podáním ze dne 10. 10. 2013 žalobce navrhl provést důkaz znaleckým posudkem Ing. Václava Ransdorfa č. 188-03/13 podaným ve věci kybernetického pohledu na hru Poker Texas Hold'em z hlediska aplikované matematiky k prokázání skutečnosti, že poker nelze zařadit pod loterní zákon, neboť u něj nerozhoduje o výsledku náhoda, a dále ukázkou hry poker v jednacím síni.

Podáním ze dne 24. 10. 2013 žalovaný uvedl, že k žalobcem předloženému znaleckému posudku se nemůže vyjádřit, neboť s ním nebyl seznámen. Pokud se týká navržené ukázky hry poker, označil ji za nadbytečnou, když tato nemůže prokázat, že pokerový turnaj nespadá pod definici loterního zákona.

O žalobě soud rozhodl při jednání dne 6. 11. 2013, neboť žalobce projevil podáním ze dne 24. 6. 2013 výslovný nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 22. 3. 2013, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Mezi žalobcem a žalovaným byly nespornými skutkové okolnosti projednávané věci, konkrétně, že dne 12. 6. 2012 žalobce provozoval od 18:00 hodin v herně „Pivnice Tennesi Budvarka“, nám. J. M. Marků 45, Lanškroun, hru Poker No limit Texas Hold'em, Buy-in 200 + 1Rebuy200 + 1Add – Ons200 (dále též jen „poker“), které se účastnilo 15 osob, odehrávala se na 2 karetních stolech, vklad činil 8.200 Kč a pořadatel si z tohoto vkladu hráčů ponechal 5%, tj. 410 Kč.

Naopak spornou byla mezi žalobcem a žalovaným otázka právní, spočívající v tom, zda žalobcem provozovaná hra je loterií či jinou podobnou hrou ve smyslu zákona o loteriích a zda její provozování vyžaduje povolení Ministerstva financí podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o loteriích. Žalobce snesl řadu argumentů pro své tvrzení, že poker takovou hrou není, tedy k jeho provozování není třeba povolení příslušného orgánu (konkrétně Ministerstva financí ČR). Žalovaný naopak dovodil, že poker hrou ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o loteriích je, tedy ho lze provozovat pouze na základě povolení Ministerstva financí ČR, resp. pokud ho žalobce provozoval bez povolení, dopustil se porušení § 4 odst. 1 zákona o loteriích a byla mu v souladu se zákonem uložena pokuta.

Již v průběhu řízení o uložení pokuty žalobce tvrdil, že poker není hrou regulovanou zákonem o loteriích, když u něj není splněn základní definiční znak podle § 1 odst. 2 zákona o loteriích, totiž rozhodující podíl náhody na výsledku hry. Na podporu svého tvrzení pak předložil i řadu listin. Pro soud proto bylo zásadní, jakým způsobem na jeho námítky a jím označené důkazní prostředky reagovaly správní orgány. Pokud by totiž opomněly jeho námítky vypořádat, mohlo by se jednat o vadu rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a soudu by v takovém případě nezbylo, než rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, a to aniž by činil za správní orgány skutkové či právní závěry. Pokud by tak totiž postupoval, nahrazoval by zcela nepřipustným způsobem činnost správních orgánů, neboť úloha soudu spočívá v přezkumné činnosti, nikoliv v suplování nedostatečné činnosti správního orgánu. K tomu lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, z něhož vyplývá, že „pokud

se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“ a že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud neshledal, neboť jak finanční úřad, tak žalovaný na tvrzení žalobce reagovaly a rovněž se vypořádaly s jím navrženými důkazy, když odůvodnily (zejména FÚ), z jakého důvodu je provádění dokazování nadbytečné. Soud tak mohl přistoupit k samotné přezkumné činnosti, tedy zjištění, zda správní orgány posoudily zjištěný skutkový stav správně po právní stránce a zda jejich rozhodnutí o uložení pokuty za porušení povinnosti stanovené zákonem o loteriích odpovídá zákonné úpravě, je podloženo dostatečně podrobnou argumentací a přesvědčivě se vypořádává s argumenty žalobce. Soud totiž nemůže při přezkumné činnosti, v rámci soudního řízení správního, nahradit činnost žalovaného, potažmo správního orgánu I. stupně, neboť není další, třetí instancí ve správním řízení. Pouze v případě drobných odchylek, tj. jestliže se zcela neztotožní s argumenty žalovaného, může korigovat jeho právní názor (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Naopak, není oprávněn tento názor zcela změnit, neboť podstatná změna právního názoru by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nález ÚS ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99).

Před tím, než přikročí k vlastním úvahám, soud předesílá, že se ztotožnil s tím, jak věc posoudily oba správní orgány, v jejich rozhodnutích, ani v řízení jim předcházejícím neshledal žádné vady, a plně proto odkazuje na rozhodnutí žalovaného a FÚ (viz rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“). Vzhledem k tomu, že žalobce obohatil v žalobě svou argumentaci o další tvrzení, uvádí soud k projednávané věci následující:

Těžiště žalobcovy argumentace spočívalo v jeho tvrzení, že poker není hrou založenou na náhodě, náhoda u něj nehraje rozhodující úlohu, o výhře či prohře rozhodují dovednosti, znalosti, zkušenosti hráče, a z tohoto důvodu nelze poker podříditi režimu zákona o loteriích. Svě tvrzení žalobce opíral o ust. § 1 odst. 2 tohoto zákona, z něhož je podle žalobce jednoznačně zřejmé, že zákon upravuje pouze ty hry, u nichž náhoda tvoří rozhodující, tedy převažující podíl, neboť dané ustanovení říká, že „o výhře nebo prohře rozhoduje náhoda“. Za účelem prokázání podílu náhody na výhře či prohře v pokeru pak žalobce navrhoval provedení řady důkazů.

Výklad zákona o loteriích předložený žalobcem je nesprávný, založený ryze na jazykové metodě výkladu. V projednávané věci však jazykový výklad sám o sobě nestačí, ostatně i ÚS opakovaně judikuje, že jazykový výklad je pouze přiblížením se k textu zákona. Jinými slovy řečeno, jazykový výklad je samozřejmě nenahraditelný, v mnoha případech k interpretaci právního předpisu zcela postačí, ovšem nikoliv v projednávané věci.

Na jednání žalobce – pořádání karetního turnaje, se vztahuje zákon o loteriích ve znění účinném k datu pořádání tohoto turnaje, tj. ke dni 12. 6. 2012, tedy po novele provedené zákonem č. 300/2011 Sb. Tato skutečnost je pro posouzení věci podstatná, neboť uvedenou novelou došlo v zákoně k zásadním změnám, přičemž jejich nutnost je zachycena v důvodové zprávě k zákonu č. 300/2011 Sb.

Podle § 1 odst. 2 zákona o loteriích: „Loterií nebo jinou podobnou hrou se rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. O výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách (dále jen "herní plán"). Nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení.“

Při izolovaném výkladu pouze tohoto ustanovení by snad bylo možné žalobci přisvědčit, tedy pod režim zákona o loteriích podřadit pouze hry, u nichž rozhoduje o výhře či prohře náhoda, předem neznámá okolnost nebo událost, tedy tento hráčem neovlivnitelný prvek má rozhodující podíl na výhře či prohře. Nicméně dané ustanovení takto izolovaně vykládat nelze, je třeba vzít v úvahu zákon jako celek, a to včetně jeho účelu a smyslu, tedy včetně zodpovězení otázky, proč byl vlastně přijat, jaké společenské vztahy má regulovat a s jakým cílem.

Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích: „Provozování loterií a jiných podobných her je zakázáno, s výjimkou případů stanovených tímto zákonem. Účelem tohoto zákona je vymezit rámec pro zákonem povolené podnikání v oblasti loterií a jiných podobných her a pro jejich provozování, přispět k ochraně osob, které se účastní loterií a jiných podobných her, a k omezení společenských rizik této účasti.“

Podle § 2 písm. m) zákona o loteriích: „Loteriemi a jinými podobnými hrami jsou zejména turnajové nebo hotovostní sázkové hry provozované za pomoci karet, při nichž není předem určen počet účastníků a ani není známa výše vsazených částek, kdy účastníci platí vklad (sázku) nebo startovné, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Výhra se vypočítává podle podmínek stanovených herním plánem. Sázkové hry podle tohoto ustanovení nelze provozovat v mobilních hernách (kasínech). Tyto hry jsou uskutečňovány

1. jako stolní hry, při nichž sázející hrají jeden proti druhému na hracích stolech na základě povolení podle písmene i), nebo
2. prostřednictvím zařízení obsluhovaných přímo sázejícím (např. prostřednictvím sítě internet, interaktivních videoloterních terminálů, lokálních loterních systémů, výherních hracích přístrojů).“

Obě citovaná ustanovení byla včleněna do zákona o loteriích zákonem č. 300/2011 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2012. V ustanovení § 1 odst. 1 je vyjádřen účel zákona, kterým je postavení pod kontrolu státu provozování loterií a jiných podobných her. Tedy, což je třeba zdůraznit, zákon o loteriích rozhodně neingeruje do karetních her pořádaných doma či mezi přáteli, pro zábavu, jak se v souvislosti s vyhlášením rozsudku někteří obávali. Zákon o loteriích reguluje hry, které jsou provozované příslušnými subjekty v rámci jejich podnikatelské činnosti. A právě takovouto formou provozované hry staví pod dohled státu, vyžaduje k jejich provozování povolení příslušného orgánu a kontroluje dodržování stanovených podmínek, to vše za účelem ochrany hráčů a omezení společenských rizik, která mohou při provozování her, v nichž nezanedbatelnou roli hrají peníze (u pokeru formou peněžitého vkladu, který se může pohybovat v nejrůznějších výších), vznikat (hráčská závislost, praní špinavých peněz, atp.). Ustanovení § 1 odst. 2 zákona o loteriích pak definuje, co se rozumí loterií či jinou podobnou hrou, kdy základními znaky jsou předem neurčitý

počet hráčů – fyzických osob, zaplacení vkladu každým z hráčů, jehož návratnost není zaručena, a fakt, že o výsledku hry rozhoduje náhoda či jiná předem neznámá okolnost. Stále se přitom musí jednat o hru, kterou provozuje určitý subjekt v rámci svého podnikání, u níž je třeba zajišťovat ochranu hráčů a omezovat možná společenská rizika (§ 1 odst. 1). V ust. § 2 je pak uveden demonstrativní výčet loterií a jiných podobných her, která jsou hrami spadajícími pod režim zákona o loteriích, kdy podle písm. m) jsou těmito hrami i turnajové nebo hotovostní sázkové hry provozované za pomoci karet. Při znalosti daných ustanovení pak je zřejmé, že spojení „rozhoduje náhoda“ použité v § 1 odst. 2 nelze vykládat tak, že náhoda musí mít většinový podíl, ale pouze tak, že náhoda musí být ve hře zastoupena, její podíl musí mít určitou váhu (není zanedbatelný), musí ovlivňovat výsledek hry. Ve hře poker je vše řečené splněno. Ostatně ani žalobce nepopírá, že náhoda hraje v pokeru roli, a to především při rozdávání karet, neboť žádný z hráčů nedokáže ovlivnit to, jaké karty budou tomu kterému z nich rozdány. Pokud žalobce zdůrazňuje vědomosti, znalosti, zkušenosti hráče, soud nepopírá, že tyto mají ve hře poker velmi důležitou roli. Na druhou stranu ovšem nezáleží pouze na nich. U hráče zkušenějšího lze sice předpokládat vyšší pravděpodobnost výhry, nelze ovšem tvrdit, že vždy vyhraje hráč nejzkušenější. Výsledek hry se totiž bude odvíjet i od náhody v podobě rozdáání karet a též v podobě konkrétního složení té které skupiny hráčů a momentálního naladění každého z hráčů, kdy i sebezkušenější hráč, pokud tzv. „nemá den“, může podlehnout „outsiderovi“ s dobrými kartami a momentální výbornou duševní a tělesnou kondicí. Podle soudu tedy již jen z jazykového a logického výkladu je zřejmé, že poker patří pod regulaci zákona o loteriích, tedy k jeho provozování musí mít příslušný subjekt povolení Ministerstva financí ČR (§ 6 odst. 1 písm. b)).

Tento závěr pak jednoznačně vyplývá i z výkladu teleologického, pro který je zásadní důvodová zpráva k zákonu č. 300/2011 Sb. V této zprávě se uvádí: „Od roku 1990 trvale roste zájem obyvatelstva o loterie a jiné podobné hry, přičemž se mění struktura typů těchto her ve prospěch her sázkových. Dále narůstá počet provozovatelů loterií a jiných podobných her a provozovaných herních zařízení za současného zvyšování objemu vsazených částek. Spolu s technologickým vývojem jsou vyvíjeny nové typy herních zařízení i loterií a jiných podobných her. Loterní trh tedy doznal zásadních změn a platná právní úprava již v současnosti plně nevyhovuje společenským potřebám v rámci ČR.

Zákon č. 202/1990 Sb. je zatížen řadou nedostatků jak po stránce formální, tak po stránce věcné. V obsahové rovině zákon č. 202/1990 Sb. nevytváří dostatečně efektivní zábrany před neúměrným nárůstem podnikatelských aktivit v této oblasti a před projevy některých společenských rizik, jež jsou s touto činností vzhledem k její značně specifické povaze spojeny.....

Vzhledem k tomu, že jde o 20 let starý právní předpis, který byl pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis dnes již dostatečně nereflektuje vývoj na loterním trhu zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní).....

Jediným možným řešením vedoucím k odstranění všech zmíněných nedostatků je přijetí koncepčně zcela nové právní úpravy. Účinnost nového zákona se předpokládá k 1. lednu 2012.

Předkládaná novela si proto klade za cíl vyřešit v krátkém časovém horizontu problém, který je veřejností v současné době vnímán jako jeden z nejnaléhavějších pokud jde o oblast provozování loterií a jiných podobných her. Tímto problémem je nedostatečně řešená úloha samosprávy pokud jde o možnost cestou obecně závazných vyhlášek regulovat provozování loterií a jiných podobných her na svém území.....

Dalším nedostatkem současně účinné právní úpravy, který působí nemalé aplikační problémy v praxi, je nemožnost jednoznačně zařadit do systematiky zákona č. 202/1990 Sb., v posledních letech se rozmáhající nové formy provozování karetních her, a to zejména provozování těchto her ve formě turnajů. Tyto hry, které se zpravidla vyznačují vysokými finančními vklady a současně vykazují i jistý prvek náhody, jsou tak provozovány v různých režimech (občanská sdružení a jiná zájmová uskupení), které nepodléhají zákonu č. 202/1990 Sb., a tudíž ani výkonu státního dozoru.

Navrhovaná právní úprava dále výslovně podřazuje turnaje v karetních hrách pod sázkové hry podle § 2 písm. i) zákona č. 202/1990 Sb., a to z toho důvodu, že současná právní úprava tyto hry expresis verbis neupravuje a způsobuje tak právní nejistotu pokud jde o právní režim jejich provozování.“

Zákon, ani důvodová zpráva, sice výslovně nehovoří o pokeru, jak namítá žalobce, nicméně zcela jednoznačně hovoří o karetních hrách, kam nepochybně poker patří, neboť splňuje všechny znaky zákona o loteriích.

Možná společenská škodlivost pokeru, jak ji zmínil žalobce, pak pramení z toho, že vklady do hry se mohou pohybovat v poměrně vysokých částkách, hráči jsou motivováni možnou, někdy i značnou, finanční výhrou, může docházet k praní špinavých peněz a též je tu riziko hráčské závislosti.

Pokud se pak týká důkazních prostředků předkládaných žalobcem, tyto měly prokázat jeho tvrzení o tom, že v pokeru nemá náhoda rozhodující úlohu. Vzhledem k tomu, že velikost podílu náhody není podle soudu (viz argumentace shora) v daném případě podstatná pro rozhodnutí ve věci, soud navržené dokazování neprovedl.

S ohledem na vše shora uvedené soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, spočívá na správné aplikaci zákona o loteriích, proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Žalovaný uplatnil náklady v souvislosti s cestou jím pověřeného zaměstnance na jednání soudu a zpět, konkrétně jízdné za cestu vlakem z Brna do Pardubic ve výši 154 Kč, jízdné za cestu osobním automobilem Škoda Octavia, rz „X“, z Pardubic do Brna, při spotřebě 4,3 l/100 km a ceně nafty 36,50 Kč/l, ve výši 723,73 Kč a stravné ve výši 66 Kč. Tyto náklady soud shledal důvodně vynaloženými, náhrada za cestu osobním automobilem a požadované stravné jsou v souladu s vyhláškou č. 472/2012 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. Soud proto žalobci uložil povinnost nahradit žalovanému náklady soudního řízení v celkové výši 943,73 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Soud v této souvislosti uvádí, že žalovaný sdělil do soudního spisu pro účely platby náhrady nákladů řízení číslo účtu: „X“, VS: 5000 a KS: 1148.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 6. listopadu 2013

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová